

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

Με τον Χριστό αλλά και με τις Εικόνες του επί της
γης, τους Ανθρώπους

Ιερά Μητρόπολις

Καισαριανής, Βύρωνος

& Υμηττού

Ιερός Καθεδρικός Ναός

Αγίας Τριάδος Βύρωνος

ΤΟ ΨΗΦΙΑΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΤΗΣ ΕΝΟΡΙΑΚΗΣ ΜΑΣ ΖΩΗΣ

ΤΕΥΧΟΣ 4

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ-ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ-ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2014

Συνάντηση

Με τον Χριστό αλλά και με τις Εικόνες Του
επί της γης, τους Ανθρώπους

Ενοριακό Ψηφιακό Περιοδικό

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ

ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ ΒΥΡΩΝΟΣ & ΥΜΗΤΤΟΥ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ:

Ιερός Καθεδρικός Ναός

Αγίας Τριάδος Βύρωνος

Κορυτσάς 1 & Κωνσταντιλιέρη,

161 31 Βύρωνας,

Τηλ. 210 7660 859

fax: 213 0291680

www.agiatriadavyrona.gr

e-mail: agia_triada@hotmail.gr

ΕΚΔΟΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ &

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΚΔΟΣΗΣ:

Αιδεσ. Πρωτοπρεσβύτερος

Στέφανος Κωστόπουλος

Η Αναγνώριση – Η Απόρριψη.....2
Του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καισαριανής,
Βύρωνος & Υμηττού κ.κ. Δανιήλ.

Η Θεία Λειτουργία των Προηγιασμένων Τ. Δώρων.....6
Του Ιωάννου Φουντούλη

Αφιέρωμα στην Αγία και Μεγάλη Εβδομάδα.....13

Πέρασε ένας χρόνος ραδιοφώνου.....20
Του π. Στεφάνου Κωστοπούλου.

Η Ορθόδοξη Εκκλησία: διαρκής Πεντηκοστή.....23
Του π. Άθαν. Γιέβτις

Φωτογραφίες των Ιερών Παρεκκλησίων μας.....27

«Οι προτεραιότητες τις ζωής μας, όπως θα τις δείχνει ο λόγος του Θεού».

Τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καισαριανῆς, Βύρωνος καί Ὑμηττοῦ κ.κ. ΔΑΝΙΗΛ.

Στην πνευματική ζωή μας πρέπει τα πρώτα πράγματα να έχουν την πρώτη θέση. Ο λόγος του Θεού μάς βοηθάει να βρούμε και στη συνέχεια να τοποθετήσουμε αυτές τις προτεραιότητες της ζωής μας:

1. Το πρώτο καθήκον μας στη ζωή είναι να φροντίζουμε για τα πνευματικά αγαθά τοποθετώντας τις βιοτικές μέριμνες και υποθέσεις σε δευτερεύουσα θέση, εμπιστευόμενοι την πρόνοια του Θεού γι' αυτά, όπως υπέδειξε ο Κύριος:

«Ζητείτε δε πρώτον την βασιλείαν του Θεού και την δικαιοσύνην αυτού και ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν. Μη οὖν μεριμνήσητε εἰς τὴν αὐρίον, ἡ γὰρ αὐρίον μεριμνήσει τὰ ἐαυτῆς· ἀρκετὸν τῇ ἡμέρᾳ ἡ κακία αὐτῆς» (Ματθαίου, στ 33-34).

Οι άνθρωποι έχουν ανατρέψει αυτή την τάξη, με αποτέλεσμα να μην ενδιαφέρονται για τα πνευματικά αγαθά, επειδή νομίζουν ότι δεν είναι σημαντικά, τα δε βιοτικά να μην μπορούν να τα εξασφαλίσουν, παρά την εργώδη προσπάθειά τους.

Τα αιτήματα για τα πνευματικά αγαθά προτάσσονται και στην προσευχή που μας δίδαξε ο Κύριός μας το γνωστό μας «Πάτερ ημών, αγιασθήτω το όνομά Σου, ελθέτω ἡ βασιλεία Σου, γεννηθήτω το θέλημά Σου». Πρώτα αυτά και μετά τα δικά μας και καθημερινά.

2. Το πρώτο έργο στον αγώνα για τον αγιασμό μας είναι η καθαρότητα της καρδιάς, του νου, της συνειδήσεως. Όταν αυτά είναι καθαρά και φωτεινά, τότε ολόκληρη η ζωή μας είναι λουσμένη στο φως και στην αλήθεια, όπως δίδαξε ο Κύριος: «Καθάρισον πρώτον τὸ ἐντὸς τοῦ ποτηρίου καὶ τῆς παροψίδος, ἵνα γένηται καὶ τὸ ἐκτὸς αὐτῶν καθαρὸν» (Ματθαίου, κγ 26).

«Ο λύχνος του σώματός ἐστιν ὁ οφθαλμός. εἰ οὖν ὁ οφθαλμός σου ἀπλούς ἦ, ὅλον τὸ σῶμά σου φωτεινὸν ἐστί· εἰ δὲ ὁ οφθαλμός σου πονηρὸς ἦ, ὅλον τὸ σῶμά σου σκοτεινὸν ἐστί. εἰ οὖν τὸ φῶς τὸ ἐν σοὶ σκότος ἐστί, τὸ σκότος πόσον;» (Ματθαίου, στ 22-23).

3. Η πρώτη υποχρέωσή μας στη λατρεία του Θεού είναι να συμφιλιωθούμε με τον αδελφό μας: «Πρώτον διαλλάγηθι τω αδελφώ σου, και τότε ελθών πρόσφερε το δώρον σου» (Ματθαίου, ε 24).

Ο Κύριος μας προέτρεψε να λέμε στην προσευχή μας: «Αφες ημίν τα οφειλήματα ημών, ως και ημείς αφίεμεν τοις οφειλέταις ημών» (Ματθαίου, στ 12).

Πρώτα συγχωρούμε και μετά ζητούμε να μας συγχωρέσει ο Θεός:

4. Η πρώτη υποχρέωσή μας στις αδελφικές σχέσεις, προτού διορθώσεις τον άλλον, είναι να διορθώσεις τον εαυτό σου:

«Πρώτον έκβαλε την δοκόν εκ του οφθαλμού σου» (Λουκάς, στ 42).

5. Η πρώτη προσφορά μας στον Θεό θα πρέπει να είναι η προσφορά του εαυτού μας. Αυτό έπραξαν οι Θεσσαλονικείς, οι οποίοι προτού δώσουν την ελεημοσύνη τους για τους χριστιανούς της Παλαιστίνης, «εαυτούς έδωκαν πρώτον εις τον Κύριον» (Β Κορινθίους, η 5), πίστεψαν δηλαδή και αφιερώθηκαν στον Κύριο.

Προτού προσφέρεις οτιδήποτε, ο Θεός ζητεί να Του προσφέρεις την ψυχή σου.

6. Την πρώτη θέση στην προσευχή μας έχουν οι άλλοι, κατά την αποστολική προτροπή:

«Πρώτον ποιείσθε δεήσεις υπέρ... πάντων» (Α Τιμόθεον, β 1).

Αν εργαστούμε με μεθοδικότητα και υπομονή για να πραγματοποιήσουμε αυτές τις προτεραιότητες στη ζωή μας, θα έχουμε δώσει νόημα στη ζωή μας.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ, ΒΥΡΩΝΟΣ & ΥΜΗΤΤΟΥ

ΚΑΘΕΔΡΙΚΟΣ ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ
ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ ΒΥΡΩΝΟΣ

ΙΕΡΟ ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙΟ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΓΟΡΓΟΥΠΗΚΟΥ

ΙΕΡΑ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ

Γνωρίζουμε στους εύσεβεις χριστιανούς, ότι την Τετάρτη 1 Ὀκτωβρίου, πανηγυρίζει
τό Ἱερό Παρεκκλήσιο τῆς Παναγίας Γοργοῦπηκούου,
πού βρίσκεται κάτω ἀπό τόν Ἱερό Ναό τῆς Ἀγ. Τριάδος.
Οἱ Ἱερές Ἀκολουθίες θά τελεστοῦν ὡς ἑξῆς:

Τρίτη 30 Σεπτεμβρίου (ΠΑΡΑΜΟΝΗ)

6.00 μ.μ. Μέγας Πανηγυρικός Ἑσπερινός μετά Λιτανείας
τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνος καί Ἀκολουθία Ἀγιασμοῦ.

Τετάρτη 1 Ὀκτωβρίου (ΚΥΡΙΩΝΥΜΟΣ ΗΜΕΡΑ)

7.00 π.μ. Πανηγυρική Θεία Λειτουργία.

6.30 μ.μ. Ἀκολουθία Ἑσπερινοῦ καί Ἱερά Παράκληση πρὸς τήν Ὑπεραγία
Θεοτόκο.

ΙΕΡΟΝ ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙΟΝ
ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΓΟΡΓΟΥΠΗΚΟΥ
ΑΓΙΩΝ ΑΝΑΡΓΥΡΩΝ

ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑ:
Ν. ΕΛΒΕΤΙΑ - ΑΓ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΡΕΑ (203-204).
ΑΚΑΔΗΜΙΑ - ΡΗΓΑ ΦΕΡΑΙΟΥ - ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ -
ΑΚΑΔΗΜΙΑ (054), ΓΛΥΦΑΔΑ - ΒΥΡΩΝΑ - ΕΥΕΛΠΙΔΩΝ -
ΓΛΥΦΑΔΑ (140), ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ - ΣΥΝΤΑΓΜΑ (209).
ΤΡΟΛΕΪ: ΠΑΤΗΣΙΑ - Ν. ΕΛΒΕΤΙΑ ΒΥΡΩΝΑ - ΠΑΤΗΣΙΑ (11)
ΣΤΑΣΗ: ΑΓΟΡΑ ΒΥΡΩΝΟΣ

www.agiatriadavvyronea.gr
www.agiatriadavvyronea.gr
www.agiatriadavvyronea.gr
www.agiatriadavvyronea.gr

24 ώρες
διαδικτυακό
ραδιόφωνο

Ακούστε
ΖΩΝΤΑΝΑ

Web TV

Η

Παναγία η Γοργουπήκοος (1 Οκτωβρίου)

Ένα από τα πολλά ονόματα που προσδίδουμε στην Παναγία μας είναι Γοργουπήκοος και η ομώνυμη θαυματουργή εικόνα της βρίσκεται στην Ιερά Μονή Δοχειαρίου Αγίου Όρους από το 1646. Εκεί, όπως αναφέρεται στο ιστορικό της Μονής, "λάμπει ως πολύφωτος σελήνη, σαν άριστος κυβερνήτης και σοφός οικονόμος το διακυβερνά", φυλάσσοντας από κάθε προσβολή και επήρεια τους ασκομένους σε αυτό οσίους πατέρες, αλλά και όσους προστρέχουν σ' εκείνη με πίστη, ζητώντας την βοήθεια της. Και γενικά διαφυλάττει και γοργώς και προθύμως υπακούει και ελεεί όλους, όσοι την ευλαβούμεστε και την επικαλούμαστε με πίστη.

Όπως αναφέρει στο Συναξάρι ο όσιος Νικόδημος, στη Μονή του Δοχειαρίου, στο δεξί μέρος της Τραπέζης του Μοναστηρίου, βρισκόταν μια παλαιά εικόνα της Παναγίας. Οι πατέρες της Μονής αναφέρουν ότι είχε αγιογραφηθεί από την εποχή του κτήτορος της Μονής Νεοφύτου, τον 11ο αιώνα. Το έτος 1646, που ήταν ένα έτος πολύ δύσκολο για την Ιερά Μονή, διότι δεν είχε τα απαραίτητα χρήματα για να πληρώσει τους καθορισμένους φόρους στους Τούρκους κατακτητές, ο τραπεζάριος του Μοναστηρίου, περνούσε μπροστά από αυτήν την εικόνα συνεχώς, ακόμα και τη νύχτα βαστάζοντας στα χέρια του αναμμένα δαδιά.

Μια βραδυά, εκείνο το έτος, λοιπόν, καθώς περνούσε και πάλι μπροστά από την εικόνα της Θεοτόκου, ακούει φωνή να βγαίνει από την εικόνα και να του λέει: "Μην περνάς από εκεί και μαυρίζεις τον τόπο με καπνό". Ο μοναχός νομίζοντας ότι κάποιος άνθρωπος φώναζε, καταφρόνησε τη φωνή και δεν έδωσε σημασία. Μετά από λίγες ημέρες, κι ενώ εκείνος συνέχιζε να περνάει μπροστά από την εικόνα με αναμμένα τα δαδιά, ακούει και πάλι τη φωνή να του λέει: "'Ω Μοναχέ αμόναχε, έως πότε θα συνεχίσεις να καπνίζεις τη μορφή μου και να με μαυρίζεις ατιμώντας με;". Και συγχρόνως με τη φωνή έχασε ο ταλαίπωρος το φως του κι έμεινε τυφλός. "Έτσι καταλαβαίνοντας το σφάλμα του, ότι δηλαδή καταφρόνησε την πρώτη φωνή και δεν υπάκουσε, κατασκεύασε ένα στασίδι μπροστά στην εικόνα της Παναγίας και την παρακαλούσε συνεχώς να του συγχωρέσει αυτό το εξ' απροσεξίας αμάρτημα και να του χαρίσει το φως του, ώστε βλέποντας την Αγία Εικόνα της να την δοξάζει και να την ευχαριστεί πάντοτε. Και η Παναγία μας, εισάκουσε την προσευχή του και του είπε:

"Ιδού, από σήμερα σου χαρίζω το φως και πρόσεξε στο εξής να μην περάσεις με αναμμένα δαδιά, γιατί εγώ είμαι η Κυρία της Μονής αυτής και γοργά υπακούω σ' εκείνους που με επικαλούνται και τους χαρίζω τα προς σωτηρία αιτήματά τους, διότι καλούμαι Γοργοϋπήκοος".

Από τότε η Αγία αυτή εικόνα ονομάζεται Γοργοϋπήκοος, γιατί πραγματικά με τα θαυμαστά έργα της συνεχώς αποδεικνύει ότι γρήγορα υπακούει σ' εκείνους που προστρέχουν σ' αυτήν με ευλάβεια και πίστη.

Και πραγματικά η χάρη της ενεργεί πάμπολλα θαύματα όχι μόνο στο Άγιο Όρος, αλλά και έξω από αυτό, σε πόλεις και χωριά, σε ολόκληρη την Ελλάδα, αλλά και σε άλλα μέρη, όπου την ευλαβούνται και την επικαλούνται. Η Παναγία η Γοργοϋπήκοος είναι πολύ θαυματουργή, ιατρεύει διάφορες ασθένειες, χαρίζει παιδιά σε άτεκνα ζευγάρια, φανερώνει απολεσθέντα αντικείμενα, προστατεύει όσους κινδυνεύουν στη θάλασσα, λυτρώνει όσους αιχμαλωτίζονται, θεραπεύει από τον πονοκέφαλο και την κόπωση, ανορθεί τους παραλύτους, χαρίζει το φως στους τυφλούς, θεραπεύει από θανατηφόρες ασθένειες, διώκει τις ακρίδες από τα χωράφια και άλλα πολλά θαυμαστά που βρίσκονται γραμμένα στη Μονή Δοχειαρίου, ως θαυματουργές επεμβάσεις της Παναγίας της Γοργοϋπηκόου.

Όταν λοιπόν θεραπεύθηκε από την τύφλωση του ο τραπεζάρης Μοναχός, ονόματι Νείλος, οι πατέρες της Μονής έφτιαξαν στο χώρο αυτό ένα παρεκκλήσι προς τιμήν της Παναγίας της Γοργοϋπηκόου, αφού η ίδια η Παναγία χαρακτήρισε τον εαυτό της με το επίθετο αυτό. Εκεί τελείται δύο φορές την εβδομάδα η θεία Λειτουργία, εκεί γίνονται οι κουρές των μοναχών και καθημερινά, πρωί και βράδυ, ψάλλονται παρακλήσεις μπροστά στην ιερή εικόνα.

Η πρώτη αγιογραφηθείσα εικόνα της Παναγίας στη Μονή Δοχειαρίου, που έγινε το 1563, την αναφέρει ως Βρεφοκρατούσα, Φοβερά Προστασία και Γοργοεπήκοο. Πρέπει να επισημάνουμε λοιπόν, ότι η Παναγία όταν μίλησε στο μοναχό δεν χρησιμοποίησε για τον εαυτό της κανένα από τα ονόματα που ήταν γραμμένα στην τοιχογραφία, δηλαδή Γοργοεπήκοος, Βρεφοκρατούσα, Φοβερά Προστασία, αλλά κράτησε για τον εαυτό της το όνομα Γοργοϋπήκοος, δηλώνοντας με τον τρόπο αυτό

ότι υπακούει γρήγορα στις δεήσεις των πιστών και κατ' επέκταση ότι η υπακοή παίζει το σημαντικότερο ρόλο στη σωτηρία των ανθρώπων.

Μετά το θαύμα στο μοναχό Νείλο, στον οποίο χάρισε πάλι το φως του, η Παναγία μας θέλησε να δείξει μια άλλη ιδιότητά της, ένα άλλο χάρισμα για τη σωτηρία και την πνευματική προκοπή των ανθρώπων κι έδωσε στον εαυτό της το όνομα Γοργοϋπήκοος, τονίζοντας το έργο της διακονίας. Όπως και ο Υιός της, έτσι κι εκείνη διακονεί με άπειρους τρόπους τη σωτηρία μας. Κι όπως με την υπακοή της τότε στα λόγια του Αρχαγγέλου Γαβριήλ συνέβαλε στη σωτηρία μας, έτσι και τώρα, ως υπακούουσα στα αιτήματά μας, επαναλαμβάνει με ταπείνωση: "ιδού η δούλη Κυρίου". Έτσι βοηθάει και σώζει γρήγορα όσους με πίστη καταφεύγουν σε αυτή και την επικαλούνται και την τιμούν ως Γοργοϋπήκο. Έκτοτε πολλές εικόνες, εκκλησίες, αλλά και μονές τιμούν την Παναγία την Γοργοϋπήκοο, όπως άλλωστε κι εμείς που αποφασίσαμε με ευλάβεια να αφιερώσουμε το εσωτερικό παρεκκλήσιο του Μοναστηριού μας στο άγιο όνομά της. Γιατί πραγματικά αισθανόμαστε πόσο μεγάλη ανάγκη έχουμε από τις πρεσβείες, τις μεσιτείες και την μητρική προστασία Της στους δύσκολους καιρούς που ζούμε. Η Μητέρα του Κυρίου μας μεριμνά γοργά για τη σωτηρία όλων μας και αναδίδει χάρη σε όλους όσους την επικαλούνται με πίστη, ελπίδα και αγάπη. Ας την επικαλούμαστε πάντοτε, ας ψάλλουμε την παράκληση της και ας την πανηγυρίζουμε την ημέρα της εορτής της, την **1η Οκτωβρίου**.

**ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΥ ΚΑΝΟΝΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΝ ΕΙΚΟΝΑ
ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΤΗΣ ΓΟΡΓΟΥΠΗΚΟΟΥ**

Ποίημα Ιερού ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ Μοναχού Αγιορείτου

Ευλογήσαντος του Ιερέως, λέγομεν τον ΡΜΒ΄ . (142) ΨΑΛΜΟΝ. «Κύριε εισάκουσον της προσευχής μου». πληρωθέντος αυτού ψάλλομεν ευθύς το, «Θεός Κύριος...», μετά των στίχων αυτού εις ήχον δ΄, το παρόν τροπάριον,

Τη Θεοτόκω εκτενώς.

Της Θεοτόκου τη εικόνι προσδράμωμεν, οι εν κινδύνοις και Αυτή νύν προσπέσωμεν,
από βαθέων κράζοντες και πόνου ψυχής· τάχος ημών άκουσον, της δεήσεως Κόρη, ως
Γοργοϋπήκοος, φερωνύμως κληθείσα· Σύ γαρ υπάρχεις πρόμαχος ημών, και εν
ανάγκαις ετοίμη βοήθεια.

Δόξα Πατρί.

Τη Θεοτόκω εκτενώς νύν προσδράμωμεν...

Και νύν.

Ου σιωπήσωμεν ποτέ Θεοτόκε...

Ο Ν΄ . (50ος ΨΑΛΜΟΣ)

Είτα αρχόμεθα του Κανόνος.

Ωδή α΄. Ήχος δ΄. Υγράν διοδεύσας.

Υπεραγία Θεοτόκε Γοργοϋπήκοε σώσον ημάς.

Θαυμάτων των Θείων Σου την πληθύν, και των τεραστίων, ευφημήσαι επιχειρών, Σου
δέομαι Κόρη εκ καρδίας, Γοργοϋπήκοε χάριν παράσχου μοι.

Υπεραγία Θεοτόκε Γοργοϋπήκοε σώσον ημάς.

Τις ούκ εκπλαγείη της Σης Μορφής, τα θαύματα Κόρη, εκ γαρ ταύτης τω λειτουργώ,
Τραπέζης εφώνησας τρισσάκις, Γοργοϋπήκοος όθεν ωνόμασαι.

Δόξα Πατρί.

Πώς Σου το τεράστιον εξειπείν, δυνήσομαι Κόρη; Συ γαρ πρώην τον απειθή, Μοναχόν
αόμματον ειργάσω, και πάλιν τούτον κατέστησας βλέποντα.

Και νύν.

Χαίρε και ευφραίνου θεία Μονή, του Δοχειαρίου· Σύ γαρ έσχες την του παντός, Κυρίαν
και προστάτιδα και σκέπην, καθάπερ Αύτη σαφώς επηγγείλατο.

Ωδή γ' . Ουρανίας αψίδος.

Υπεραγία Θεοτόκε Γοργοϋπήκοε σώσον ημάς.

Τους ατέκνους ευτέκνους, Σύ Μαριάμ έδειξας, και τας στειρευούσας μητέρας, Κόρη
εποίησας, Γοργοϋπήκοε, ευφραينوμένας εν τέκνοις· τις ούν ούκ εξίσταται τα μεγαλείά
Σου;

Υπεραγία Θεοτόκε Γοργοϋπήκοε σώσον ημάς.

Βουλγαρία κηρύττει, της Σης Μορφής θαύματα, ώ Γοργοϋπήκοε Κόρη. Δύσις Εώα τε·
κρήνη γαρ γέγονας, βλύζουσα χάριτος πάσι, τοις προσκαλουμένοις Σου, το Θεϊόν
Όνομα.

Δόξα Πατρί.

Του καρκίνου το πάθος, εκ της χειρός οίχεται, του σεμνού γυναιίου Παρθένε, τη
επισκέψει Σου· όθεν η πάσχουσα, εκ της οδύνης λυθείσα, χαίρουσα εκήρυττε τα
χαριστήρια.

Και νύν.

Θαυμαστώσ ωραιώθη, η Ση Εικών Πάναγνε, και υπέρ ακτίνας ηλίου, φωτίζει άπαντας,
Γοργοϋπήκοε, τις ούν αυτήν επαινέσει, ήν περ και οι Άγγελοι, φόβω καλύπτουσιν;

Επάκουσον, Γοργοῦπήκοε Κόρη Θεογεννήτορ, τας ικεσίας Παρθένε των δούλων Σου,
και λύτρωσαι εκ παντοίων κινδύνων.

Απέλασον, της αθυμίας τα νέφη εκ της ψυχής μου, και χαράν αγνή τω Σω ikέτη
παράσχου μοι, ως της χαράς το δοχείον υπάρχουσα.

Ο Ιερεύς μνημονεύει ως συνήθως. Το «Κύριε ελέησον ιε΄. (15). Είτα το κάθισμα.

Ήχος β΄. Πρεσβεία θερμή.

Πολέμοις Αγνή, πολλοίς περικυκλούμενοι, εχθρών ορατών και αοράτων Δέσποινα΄ Σοι
θερμώς κραυγάζομεν, θραύσον τα τούτων όπλα τω κράτει Σου, και ειρηναίαν δος
ημίν ζωήν, τοις Σοις οικέταις, Γοργοῦπήκοε.

Ωδή δ΄. Εισακήκοα Κύριε.

Υπεραγία Θεοτόκε Γοργοῦπήκοε σώσον ημάς.

Εις τα πέρατα άπαντα, η Θαυματουργός Σου Εικών τεθρύληται, και νύν πάντες εν τω
στόματι, την Γοργοῦπήκοον προφέρουσι.

Υπεραγία Θεοτόκε Γοργοῦπήκοε σώσον ημάς.

Και κατ΄ όναρ, Παντάνασσα, αλλά και καθ΄ ύπαρ, Γοργοῦπήκοε, φαινομένη τα
θαυμάσια, εκτελείς εν κόσμω τα παράδοξα.

Δόξα Πατρί.

Τις Σου, Κόρη, το όνομα, εν ανάγκη πάση επεκαλέσατο, και γοργώς αυτού ούκ
ήκουσας, ως Γοργοῦπήκοος υπάρχουσα,

Και νύν.

Μακαρία γεγένησαι, ως Δοχειαρίου Μονή επίσημε, την εικόνα γαρ επλούτησας,
Γοργοῦπηκόου την πανσέβαστον.

Ωδή ε'. Φώτισον ημάς.

Υπεραγία Θεοτόκε Γοργοϋπήκοε σώσον ημάς.
Πώς Σου την μορφήν, ο ανάξιος θεάσωμαι, Γοργοϋπήκοε Παντάνασσα,
μεμολυσμένοις οφθαλμοίς μου την πανάσπιλον.

Υπεραγία Θεοτόκε Γοργοϋπήκοε σώσον ημάς.
Θάλασσα και γη, της εικόνας Σου τα θαύματα, Γοργοϋπήκοε, κηρύττουσι· των Σων
χαρίτων γαρ ταύτα άμφω απήλαυσαν.

Δόξα Πατρί.

Κλέπτην φανεροίς, τον τα χρήματα συλήσαντα, τα του πλησίον, Μητροπάρθενε, και
αποδίδως δικαίως ταύτα τω έχοντι.

Και νύν.

Είδος το σεπτόν, εμφερείας Σου Πανύμνητε, ως φως λαμπρύνει πάντας βλέποντας,
και προσκυνείν αυτό, πείθει και κατασπάζεσθαι.

Ωδή στ'. Την δέησιν εκχεώ.

Υπεραγία Θεοτόκε Γοργοϋπήκοε σώσον ημάς.
Φιλόστοργος ώσπερ Μήτηρ Δέσποινα, οραθείσα προσεκάλεις τον παίδα, προς
εαυτήν, έως ου ελυτρώσω, εκ της χειρός των ληστών Μητροπάρθενε· άλλ' εύρομέν Σε
και ημείς, οι Σοι δούλοι Μητέρα φιλόστοργον.

Υπεραγία Θεοτόκε Γοργοϋπήκοε σώσον ημάς.
Ούκ έχομεν οι οικτροί οικέται Σου, άλλην πλην Σου προστασίαν και σκέπην· διο Αγνή,
εκ καρδιάς βοώμεν, από κινδύνου παντός ελευθέρωσον, την Μάνδραν σου την Ιεράν,
και πιστούς, τους προς Σε καταφεύγοντας.

Δόξα Πατρί.

Ὡς ἔσωσας θαλαττίου κλύδωνος, τοὺς φωνήσαντας τὴν θεῖαν Σου κλήσιν, οὕτως
ἡμᾶς, αἰσθητοῦ ναυαγίου, καὶ νοητοῦ, Θεοτόκε, διάσωσον, καὶ ὀρμίσον εἰς γαληνοὺς,
σωτηρίας λιμένας τοὺς δούλους σου.

Καὶ νύν.

Ὁ κόσμος Σε σωτηρίαν κέκτηται, καὶ θερμὴν ἐν πειρασμοῖς προστασίαν· ὅθεν Ἀγνή, τὴ
σεπτὴ σου εἰκόνι, ἀπανταχόθεν προστρέχουσιν ἄνθρωποι, καὶ πάντες Σε καταφυγὴν,
καὶ παράκλησιν Κόρη εὐρίσκουσι.

Επάκουσον Γοργοῦπήκοε Κόρη ... κ.λ.π.

Ἀπέλασον τῆς αθυμίας τα νέφη... κ.λ.π.

Ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει ὡς συνήθως, τὸ «Κύριε ἐλέησον»

ιβ' . Μετὰ τὴν ἐκφώνησιν τὸ Κοντάκιον.

Ἦχος β'. Τά ἄνω ζητῶν.

Πελάγει δεινῷ, τοῦ βίου χειμαζόμενοι, καὶ παντοίων παθῶν, τρικυμίαις ποντούμενοι,
καὶ σάλω περιπίπτοντες, Παρθένε πειρασμῶν, εἰς μορφὴν Σου τὴν σεπτὴν
καταφεύγομεν θερμῶς, ὡς εἰς λιμένα εὐδίων, ἐκτεῖνον ἡμῖν χεῖρα, ὡς Πέτρῳ ὁ Υἱός
σου, καὶ κλυδωνίου ἐκ παντός ἡμᾶς Κόρη λύτρωσαι.

Ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει, ὡς δεδήλωται. Καὶ μετὰ τὴν Ἐκφώνησιν ψάλλεται· Κοντάκιον.

Ἦχος β'.

Προστασία τῶν Χριστιανῶν ἀκαταίσχυντε, μεσιτεία πρὸς τὸν ποιητὴν ἀμετάθετε, μὴ
παρίδης ἀμαρτωλῶν δεήσεων φωνάς· ἀλλὰ πρόφθασον ὡς ἀγαθὴ, εἰς τὴν βοήθειαν
ἡμῶν, τῶν πιστῶς κραυγαζόντων σοι. Τάχυνον εἰς πρεσβείαν, καὶ σπεύσον εἰς ἱκεσίαν,
ἡ προστατεύουσα αἰεὶ, Θεοτόκε τῶν τιμώντων σε.

Προκείμενον.

Μνησθήσομαι του ονόματός σου εν πάση γενεά και γενεά. (Δις).

Στίχος.

Άκουσον Θύγατερ, και ίδε, και κλίνον το ούς σου, και επιλάθου του λαού σου, και του οίκου του πατρός σου.

Και επιθυμήσει ο Βασιλεύς του κάλλους σου, ότι αυτός εστί Κύριός σου, και προσκυνήσεις αυτώ.

Ο Ιερέυς· Και υπέρ του καταξιωθήναι ημάς της ακροάσεως του Αγίου Ευαγγελίου, Κύριον τον Θεόν ημών ικετεύσωμεν.

Σοφία Ορθοί, ακούσωμεν του Αγίου Ευαγγελίου ειρήνη πάσι.

Εκ του κατά Λουκάν Αγίου Ευαγγελίου το Ανάγνωσμα. Πρόσχωμεν.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ**Κεφάλαιον α'. 39**

Εν ταις ἡμέραις ἐκείναις, ἀναστάσα Μαριάμ ἐπορεύθη εἰς τὴν ορεινὴν μετὰ σπουδῆς εἰς πόλιν Ἰούδα, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκον Ζαχαρίου καὶ ἡσπάσατο τὴν Ἐλισάβετ. Καὶ ἐγένετο ὡς ἤκουσεν ἡ Ἐλισάβετ τὸν ἀσπασμὸν τῆς Μαρίας, ἐσκίρτησε τὸ βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ αὐτῆς· καὶ ἐπλήσθη Πνεύματος Ἁγίου ἡ Ἐλισάβετ καὶ ἀνεφώνησε φωνὴ μεγάλη καὶ εἶπεν· Εὐλογημένη συ ἐν γυναιξί καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου. Καὶ πόθεν μοι τούτο ἵνα ἔλθῃ ἡ μήτηρ τοῦ Κυρίου μου πρὸς με; Ἰδού γὰρ ὡς ἐγένετο ἡ φωνὴ τοῦ ἀσπασμοῦ σου εἰς τὰ ὦτα μου, ἐσκίρτησε τὸ βρέφος ἐν ἀγαλλιάσει ἐν τῇ κοιλίᾳ μου. Καὶ μακαρία ἡ πιστεύσασα ὅτι ἔσται τελείωσις τοῖς λελαλημένοις αὐτῇ παρὰ Κυρίου.

Καὶ εἶπε Μαριάμ· Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον καὶ ἡγαλλίασε τὸ πνεῦμα μου ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ Σωτῆρι μου, ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν τῆς δούλης αὐτοῦ. Ἰδού γὰρ ἀπὸ τοῦ νυν μακαριοῦσι με πάσαι αἱ γενεαί· ὅτι ἐποίησέ μοι μεγαλεῖα ὁ δυνατός καὶ ἅγιον τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

Ἐμείνε δε Μαριάμ συν αὐτῇ ὡσεὶ μήνας τρεῖς καὶ ὑπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς.

Δόξα Πατρί.

Πάτερ, Λόγε, Πνεῦμα, Τριάς ἡ ἐν Μονάδι, ἐξάλειψον τὰ πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Και νύν.

Γοργοῦπηκόου, ταις θείαις ἱκεσίαις, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Στίχ. Ελέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός Σου, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν Σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Τὴν Γοργοῦπήκοον, τῆς Θεοτόκου εἰκόνα, πάντες ευφημήσωμεν, Σελήνην τὴν ἔνδοξον, καὶ ολόφωτον, τὴν λαμπρὰν ἄλωνα, σφαίραν τὴν ουράνιον, καὶ πολύαστρον ὑπάρχουσαν· ἄρκτον ἐπτάστερον, δι' ἣς πρὸς Θεὸν ὁδηγούμεθα· Παρθένον

αγλαόμορφον, άστροις τε πολλοίς διαυγάζουσαν, Πλειάδα ωραίαν, και ίριν
ποικιλόχροον, δι' ής , κατακλυσμού ημάς ρύεται, πάντοτε ο Κύριος.

Όμοιον.

Πάντων τα αιτήματα, Γοργοϋπήκοε Κόρη, πλήρωσον των δούλων σου , των εις Σε εκ
πίστεως, προσιόντων Σοι, και την Σήν Άχραντε, επικαλουμένων, αρωγήν τε και
αντίληψιν' εκ πάσης θλίψεως, και ασθενειών και κακώσεων, ψυχής ομού υμνώμεν,
δοξάζοντες Χριστόν τον Σον Υιόν, όν εκδυσώπει Πανύμνητε, σώσαι τας ψυχάς ημών.

Ο Ιερεύς το «Σώσον ο Θεός τον λαόν Σου ...» και το «Κύριε ελέησον» ιβ' .
Μετά το «Ελέει και οικτιρμοίς...» αποπληρούμεν τας λοιπάς ωδάς του κανόνος.

Ωδή ζ'. Οι εκ της Ιουδαίας.

Υπεραγία Θεοτόκε Γοργοϋπήκοε σώσον ημάς.
Τοις τυφλοίς εχαρίσω οφθαλμών την του βλέπειν, Κόρη ενέργειαν, αλλά και ψυχής
τας κόρας, ημών καταφωτίσας και του σώματος Άχραντε, όπως υμνώμεν αεί τα
σεπτά σου μεγαλεία.

Υπεραγία Θεοτόκε Γοργοϋπήκοε σώσον ημάς.
Τοις κωφοίς το ακούειν εδωρήσω, Μαρία Γοργοϋπήκοε' αλλά και ημών πάντων,
διάνοιζον τα ώτα της ψυχής και του σώματος, όπως υμνώμεν αεί σεπτά Σου μεγαλεία.

Δόξα Πατρί.

Της πληγής της ακρίδος, όπως πάλαι ερρύσω τους προσφυγόντας Σοι, ούτως ημάς εκ
ταύτης, και πάλης άλλης βλάβης απολύτρωσαι, Δέσποινα, όπως υμνώμεν αεί σεπτά
Σου μεγαλεία.

Και νύν.

Ως ηνώρθωσας πρώην τον παράλυτον, Κόρη Γοργοϋπήκοε, ούτως ημάς κατ' άμφω,
θερμή σου προστασία, παρειμένους ανόρθωσον, όπως υμνώμεν αεί σεπτά Σου
μεγαλεία.

Ωδή η'. Τον Βασιλέα των Ουρανών.

Υπεραγία Θεοτόκε Γοργοϋπήκοε σώσον ημάς.

Από παντοίων αρρωστημάτων, Παρθένε, ημάς ρύσαι θερμή Σου προστασία, ώσπερ
τούτων, Κόρη, πολλούς ερρύσω πάλαι.

Υπεραγία Θεοτόκε Γοργοϋπήκοε σώσον ημάς.

Πηγή θαυμάτων, Γοργοϋπήκοε Κόρη, η Εικών σου δέδεικται τω κόσμω, εξ ής οι
διψώντες αρύονται εις κόρον.

Δόξα Πατρί.

Απολωλότα Σύ φανεροίς, Θεοτόκε, και παρέχεις χαράν τοις ευρούσιν· ως πολλή
υπάρχει Εικόνοσ Σου η χάρις.

Και νύν.

Τη προσταγή Σου, Γοργοϋπήκοε Κόρη, πειθαρχούσι πάντα τα στοιχεία, εξ ών πάντας
ρύη τους Σε προσκαλουμένους.

Ωδή θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Υπεραγία Θεοτόκε Γοργοϋπήκοε σώσον ημάς.

Συνάχθητε προθύμως, προ της σεπτής Εικόνοσ, Δοχειαριτίσσης νοσούντων τα
συστήματα, ο Ιατρός γαρ εν ταύτη μένει ο άμισθος.

Υπεραγία Θεοτόκε Γοργοϋπήκοε σώσον ημάς.

Εικών η Ιερά Σου, άλλη ανεδείχθη, του Σιλωάμ κολυμβήθρα, Πανύμνητε,
αποκαθαίρουσα νόσους ψυχής και σώματος.

Δόξα Πατρί.

Μονής Δοχειαρίου, ως λαμπάς εξήλθε, της Θεοτόκου Εικών η πανσέβαστος, και
καταλάμπει τους Ταύτην πιστώσ γεραίροντας.

Και νύν.

Εικόνη τη αγία, Γοργοϋπηκόου οι εν κινδύνοις προσπεύσατε άπαντες, και των

θαυμάτων την χάριν άφθονον λήψεσθε.

Και ευθύς το «Άξιόν εστιν» και την Υψηλοτέραν των Ουρανών.

Είτα τα επόμενα μεγαλυνάρια.

Γοργοϋπηκόου την θαυμαστήν, και σεπτήν Εικόνα, προσκυνήσωμεν αδελφοί,
θαύματα τελούσαν, και βρύουσαν ιάσεις, και ταύτην μετά πόθου κατασπασώμεθα.

Έχοντες Εικόνα Σου την σεπτήν, ανύμφευτε Κόρη, ως προπύργιον οχυρόν,
προσφεύγομεν ταύτη, καιρώ τω των κινδύνων, και επηρείας πάσης απολυτρούμεθα.

Νυν καιρός ανάγκης ήλθεν ημίν, νύν παρέστη χρεία, βοηθείας Κόρη της Σής, λύτρωσαι
ούν πάσης ανάγκης και κινδύνου, και χείρα βοηθείας τάχιστα όρεξον.

Έχει με Παρθένε ο Ουρανός, Σώμα και ψυχήν Σου, εξαστράποντα φαεινώς, έχει δε
μορφήν Σου Μονή Δοχειαρίου, την επικαλουμένην Γοργοϋπήκοον.

Αρόν σου τα όμματα Μαριάμ, και ίδε ευσπλάχνως, τους Εικόني Σου τη σεπτή,
παρεστώτας Κόρη, και Σε παρακαλούντας, και πλήρωσον αιτήσεις τούτων
Πανύμνητε.

Ίδοιμι Παρθένε ψυχορραγών, εν καιρώ θανάτου, την Εικόνα Σου την σεπτήν,
παραμυθουμένην, και ιλαρώς ορώσαν, και όψεις των δαιμόνων αποδιώκουσαν.

Τέτρωμαι τω πόθω Σου Μαριάμ, φλέγει με ο έρως, καθοράν Σου της ιεράς, Εικόνας
Παρθένε, το κάλλος και την δόξαν, και κόρον ου λαμβάνω του μεγαλύνειν Σε.

Τί ανταποδώσομεν οι οικτροί, δούλοί Σου, Παρθένε, αντί χάριτος της πολλής, ήνπερ
ανεδείξω, ημίν χαρισαμένη, εικόνα Σου την θείαν πλούτον ουράνιον;

Πάσαι των Αγγέλων αι στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Αποστόλων η δωδεκάς, οι Άγιοι
Πάντες μετά της Θεοτόκου , ποιήσατε πρεσβείαν εις το σωθήναι ημάς.

Είτα, Τρισάγιον' Παναγία Τριάς' Πάτερ ημών.

Ο Ιερέύς Ότι σου' και τα Τροπάρια ταύτα.

Ελέησον ημάς, Κύριε, ελέησον ημάς ἡ πάσης γὰρ ἀπολογίας ἀπορούντες, ταύτην σοὶ
τὴν ἱκεσίαν, ὡς Δεσπότη οἱ ἀμαρτωλοὶ προσφέρομεν ἡ ελέησον ημάς

Δόξα Πατρί...

Κύριε, ελέησον ημάς, ἐπὶ σοὶ γὰρ πεποιθάμεν ἡ μὴ ὀργισθῇς ἡμῖν σφόδρα, μὴδέ
μνησθῇς τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν ἡ ἀλλ' ἐπίβλεψον καὶ νυν, ὡς εὐσπλαχνος, καὶ λύτρωσαι
ημάς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν ἡ συ γὰρ εἰ Θεὸς ἡμῶν καὶ ἡμεῖς λαὸς σου ἡ πάντες ἔργα
χειρῶν σου καὶ τὸ ὄνομά σου ἐπικεκλήμεθα.

Και νυν...

Τῆς εὐσπλαχνίας τὴν πύλην ἀνοίξον ἡμῖν, εὐλογημένη Θεοτόκε ἡ ἐλπίζοντες εἰς σε μὴ
ἀστοχήσωμεν ἡ ρυσθείημεν διὰ σου τῶν περιστάσεων ἡ συ γὰρ εἰ ἡ σωτηρία τοῦ γένους
τῶν Χριστιανῶν.

Ἦχος πλ. β'.

Ἦχος β'. Πάντων προστατεύεις ἀγαθή.

Πάντας τοὺς τὴν Θεῖαν καὶ σεπτὴν, Σοὺ ἀσπαζομένους Εἰκόνα, Γοργοῦπήκοε, νόσων
ἐλευθέρωσον ψυχῆς καὶ σώματος ἡ ἐξ ἐθνῶν ἐπιθέσεως, λιμοῦ, λοιμοῦ Κόρη, πυρός τε
καὶ σεισμοῦ, ἀκρίδος χαλάζης τε κάμπης καὶ ἀλλῆς πληγῆς ἡ ἵνα ἐκ παντοίων κινδύνων,
πάντοτε λυτρούμενοι πάντες, Σοὺ τὸ Θεῖον ὄνομα δοξάζωμεν.

Ἦχος πλ. δ'.

Δέσποινα πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ημάς ἀπὸ πάσης
ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Ἦχος β'.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου, εἰς Σε ἀνατίθημι, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, φύλαξον ημάς ὑπὸ τὴν
Σκέπην Σοῦ

Αφιέρωμα 28^η Οκτωβρίου 1940

Εμφανίσεις της Παναγίας στα ελληνικά στρατεύματα.

Στον πόλεμο του '40

Στο μέτωπο, σ' όλη τη γραμμή, από τη γαλανή θάλασσα του Ιονίου μέχρι ψηλά τις παγωμένες Πρέσπες, ο ελληνικός στρατός άρχιζε να βλέπει παντού το ίδιο όραμα: Έβλεπε τις νύχτες μια γυναικεία μορφή να βαδίζει ψηλόλιγνη, αλαφροπερπάτητη, με την καλύπτρα της αναριγμένη από το κεφάλι στους ώμους. Την αναγνώριζε, την ήξερε από παλιά, του την είχαν τραγουδήσει όταν ήταν μωρό κι ονειρευόταν στην κούνια. Ήταν η μάνα η μεγαλόψυχη στον πόνο και στην δόξα, η λαβωμένη της Τήνου, η υπέρμαχος Στρατηγός.

Γράμμα από τη Μόροβα

Ο Τάσος Ρηγοπούλας, στρατευμένος στην Αλβανία το 1940, έστειλε από το μέτωπο το παρακάτω γράμμα στον αδελφό του.

«Αδελφέ μου Νίκο.

Σου γράφω από μια αετοφωλιά, τετρακόσια μέτρα ψηλότερη από την κορυφή της Πάρνηθας. Η φύση τριγύρω είναι πάλλευκη. Σκοπός μου όμως δεν είναι να σου περιγράψω τα θέλγητρα μιας χιονισμένης Μόροβας με όλο το άγριο μεγαλείο της. Σκοπός μου είναι να σου μεταδώσω αυτό που έζησα, πού το είδα με τα μάτια μου και πού φοβάμαι μήπως, ακούγοντας το από άλλους, δεν το πιστέψεις.

Λίγες στιγμές πριν ορμήσουμε για τα οχυρά της Μόροβας, είδαμε σε απόσταση καμιά δεκαριά μέτρων μια ψηλή μαυροφόρα να στέκει ακίνητη.

- Τίς ει (Ποιος είσαι); Μιλιά... Ο σκοπός θυμωμένος ξαναφώναξε: -Τίς ει;

Τότε, σαν να μας πέρασε όλους ηλεκτρικό ρεύμα, ψιθυρίσαμε: Η ΠΑΝΑΓΙΑ!

Εκείνη όρμησε εμπρός σαν να είχε φτερά αετού. Εμείς από πίσω της.

Συνεχώς την αισθανόμασταν να μας μεταγγίζει αντρεισύνη. Ολόκληρη εβδομάδα παλέψαμε σκληρά, να να καταλάβουμε τα οχυρά Ιβάν-Μόροβας.

Υπογραμμίζω πώς η επίθεση μας πέτυχε τους Ιταλούς στην αλλαγή των μονάδων τους. Τα παλιά τμήματα είχαν τραβηχτεί πίσω και τα καινούργια... κοιμόνταν! Το τί έπαθαν δεν περιγράφεται. Εκείνη ορμούσε πάντα μπροστά. Κι όταν πια νικητές ροβολούσαμε προς την ανυπεράσπιστη Κορυτσά, τότε η Υπέρμαχος έγινε ατμός, νέφος απαλό και χάθηκε».

Θαύμα στο Μπούμπεση

Ζωντανό θαύμα της Παναγίας έζησαν στον ελληνοϊταλικό πόλεμο οι στρατιώτες του 51ου ανεξαρτήτου τάγματος, με διοικητή τον ταγματάρχη Πετράκη, στην κορυφογραμμή του Ροντένη, δεξιά της Θρυλικής Κλεισούρας.

Κάθε βράδυ, από τις 22-1-41 και έπειτα, στις 9.20 ακριβώς, το βαρύ ιταλικό πυροβολικό άρχιζε βολή εναντίον του τάγματος Πετράκη και του δρόμου, απ' όπου περνούσαν τα μεταγωγικά. Πέρασαν ήμερες και το κακό συνεχιζόταν, δημιουργώντας εκνευρισμό και απώλειες. Τολμηροί ανιχνευτές των εμπροσθοφυλακών και αεροπόροι εξαπολύθηκαν μέχρι βαθιά στις ιταλικές γραμμές, αλλά επέστρεψαν άπρακτοι. Δεν μπορούσαν να εντοπίσουν τα ιταλικά πυροβόλα, ίσως γιατί οι Ιταλοί κάθε βράδυ τα μετακινούσαν.

Ήταν όμως απόλυτη ανάγκη να εντοπισθούν οι εχθρικές θέσεις. Ένα βράδυ του Φεβρουαρίου ακούστηκαν πάλι οι ομοβροντίες των ιταλικών κανονιών.

- Παναγία μου, φώναξε τότε ο ταγματάρχης εντελώς αυθόρμητα, βοήθησε μας! Σώσε μας απ' αυτούς τους δαίμονες.

Αμέσως στο βάθος πρόβαλε ένα φωτεινό σύννεφο. Σιγά-σιγά σχημάτισε κάτι σαν φωτοστέφανο. Και κάτω απ' αυτό μερικά ασημένια συννεφάκια σχημάτισαν τη μορφή της Παναγίας, η οποία άρχισε να γέρνει προς τη γη και στάθηκε σ' ένα φαράγγι, ανάμεσα σε δύο υψώματα του Μπούμπεση. Το όραμα το είδαν όλοι στο τάγμα και ρίγησαν.

- Θαύμα! βροντοφώναξε ο ταγματάρχης.

- Θαύμα! Θαύμα! επανέλαβαν οι στρατιώτες και σταυροκοπήθηκαν.

Αμέσως έφυγε ένας σύνδεσμος με σημείωμα του Πετράκη για την πυροβολαρχία του Τζήμα. Σε δέκα λεπτά βρόντησαν τα ελληνικά κανόνια και σε είκοσι εσίγησαν τα ιταλικά. Οι οβίδες μας είχαν πετύχει απόλυτα τον στόχο.

Ο βλάσφημος ανθυπασπιστής

Ο Χρήστος Βέργος, επιστρατευμένος στον πόλεμο της Κορέας, διηγείται:

«Ήμουν ανθυπασπιστής στο τάγμα της Κορέας. Δεν πίστευα πουθενά, παρά μόνο στη δύναμη των βαρέων όπλων που κατεύθυνα. Επί πλέον ήμουν αδιόρθωτα βλάσφημος. Όλες οι βλασφημίες μου συγκεντρώνονταν στην Παναγία. Όσοι με άκουγαν ανατρίχιαζαν. Οι φαντάροι μου έκαναν τον σταυρό τους, για να μην τους βρει κακό.

Οι ανώτεροι μου διαρκώς με παρατηρούσαν και με τιμωρούσαν. Ώσπου μια νύχτα έζησα ένα ολοφάνερο Θαύμα.

Ξημέρωνε η 7η Απριλίου 1951. Με τη διμοιρία μου είχα καταλάβει μια πλαγιά σε ύψωμα κοντά στον 38ο παράλληλο. Μέχρι τα ξημερώματα έμεινα άγρυπνος στο όρυγμα μου μαζί με τον στρατιώτη Σταύρο Αδαμάκο. Όταν ρόδιζε η αυγή, οπότε δεν υπήρχε φόβος αιφνιδιασμού, αποκοιμήθηκα. Είδα τότε ένα όνειρο που με συνετάραξε:

Μία γυναίκα στα μαύρα ντυμένη, με αγνή ομορφιά και γλυκύτατη φωνή, με πλησιάζει και με ρωτά ακουμπώντας το χέρι στον ώμο μου:

- Θέλεις να βρίσκομαι κοντά σου Χρήστο; Ένοιωσα τότε μια βαθειά αγαλλίαση.

- Και ποια είσαι συ; τη ρώτησα.

Τότε εκείνη άλλαξε έκφραση και με παρατήρησε αυστηρά:

- Γιατί, Χρήστο, διαρκώς με βρίζεις;

— Πρώτη φορά σε βλέπω! διαμαρτυρήθηκα. Πώς είναι δυνατό να βρίζω μια άγνωστη μου;

- Ναί, Χρήστο, επέμεινε εκείνη πιο αυστηρά. Με βρίζεις. Εγώ όμως είμαι πάντα κοντά σε σένα και σ' όλους τους στρατιώτες του τάγματος.

Γιατί δεν πηγαίνετε στο Πουσάν, ν' ανάψετε κεριά στ' αδέρφια σας πού έχουν ταφεί εκεί;

Μ' αυτή τη φράση ξύπνησα τρομαγμένος. Ο Σταύρος δίπλα μου με κοίταζε σαστισμένος.

- Κύριε ανθυπασπιστά, κάτι έχεις, μου είπε. Βογκούσες και παραμιλούσες στον ύπνο σου.

Του διηγήθηκα το όνειρο μου και καταλήξαμε πως ήταν αποτέλεσμα κοπώσεως και συζητήσεων γύρω από τους νεκρούς του Πουσάν. Ενώ όμως λέγαμε αυτά, ξαναβλέπω

τη γυναίκα του ονείρου μου μπροστά μου. — Αδαμάκο! βάζω μια φωνή. Η γυναίκα... Αυτή... Να... τη βλέπεις;

Εκείνος προσπαθούσε να με καθησυχάσει, αλλά που εγώ! Η μαυροφορεμένη γυναίκα με την αγνή ομορφιά και τη γλυκύτατη φωνή στάθηκε κοντά μου και μου είπε:

— Μη φοβάσαι... Μη φοβάσαι, παιδί μου. Είμαι ή Παναγία. Σας προστατεύω όλους παντού και πάντοτε. Αλλά θέλω από σένα να μη με βρίσεις ούτε στις δυσκολότερες στιγμές της ζωής σου.

Πέφτω αμέσως ταραγμένος να φιλήσω τα πόδια της. Εκείνη όμως είχε γίνει άφαντη. Έκλαψα τότε απ' τα βάθη της καρδιάς μου ένα κλάμα ανακουφίσεως και χαράς, εγώ που δεν είχα κλάψει ποτέ στη ζωή μου».

Το αδέσποτο μουλάρι

Ο Ν. Ντραμουντιανός διηγείται μία θαυμαστή εμπειρία του από τον πόλεμο του '40:

«Ο λόχος μας πήρε διαταγή να καταλάβει ένα προχωρημένο ύψωμα για προγεφύρωμα. Στήσαμε ταμπούρι μέσα στα βράχια. Μόλις τακτοποιηθήκαμε, άρχισε να πέφτει πυκνό χιόνι. Έπεφτε αδιάκοπα δύο μερόνυχτα κι έφτασε σε πολλά μέρη τα δύο μέτρα. Αποκλειστήκαμε από την επιμελητεία. Καθένας είχε τροφές στο σακίδιο του για μία ημέρα. Από την πείνα και το κρύο δεν λάβαμε πρόνοια «δια την αυριον» και τις καταβροχθίσαμε.

Από κει και πέρα άρχισε το μαρτύριο. Τη δίψα μας τη σβήναμε με το χιόνι, αλλά η πείνα μας θέριζε. Περάσαμε έτσι πέντε μερόνυχτα. Σκελετωθήκαμε.

Το ηθικό μας το διατηρούσαμε ακμαίο, αλλά η φύση έχει και τα όρια της.

Μερικοί υπέκυψαν. Το ίδιο τέλος περιμέναμε όλοι «υπέρ πίστεως και πατρίδος».

Τότε μία έμπνευση του λοχαγού μας έκανε το θαύμα! Έβγαλε απ' τον κόρφο του μία χάρτινη εικόνα της Παναγίας, την έστησε στο ψήλωμα και μας κάλεσε γύρω του:

— Παλικάρια μου! είπε. Στην κρίσιμη αυτή περίπτωση ένα θαύμα μόνο μπορεί να μας σώσει. Γονατίστε, παρακαλέστε την Παναγία, τη μητέρα του Θεανθρώπου, να μας βοηθήσει!

Πέσαμε στα γόνατα, υψώσαμε τα χέρια, παρακαλέσαμε θερμά. Δεν προλάβουμε να σηκωθούμε κι ακούσαμε κουδούνια. Παραξενευτήκαμε και πιάσαμε τα όπλα. Πήραμε θέση «επί σκοπόν».

Δεν πέρασε ένα λεπτό και βλέπουμε ένα πελώριο μουλάρι να πλησιάζει κατάφορτο. Ανασκιρτήσαμε! Ζώο χωρίς οδηγό να περνά το βουνό, μ' ένα μέτρο χιόνι — το λιγότερο – ήταν εντελώς αφύσικο. Καταλάβαμε: Το οδηγούσε ή Κυρία Θεοτόκος. Την ευχαριστήσαμε όλοι μαζί ψάλλοντας σιγανά, μα ολόκαρδα, το «Τη υπερμάχω» και άλλους ύμνους της. Το ζώο είχε πάνω του μία ολόκληρη επιμελητεία από τρόφιμα: κουραμάνες, τυριά, κονσέρβες, κονιάκ και άλλα.

Πολλές κι απίστευτες κακουχίες πέρασα στον πόλεμο. Αλλ' αυτή μου μένει αξέχαστη, γιατί δεν είχε διέξοδο. Την έδωσε όμως η Παναγία».

Από το βιβλίο “Εμφάνσεις και Θαύματα της Παναγίας”, έκδοση Ιεράς Μονής Παρακλήτου Ωρωπού

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ ΒΥΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΥΜΗΤΤΟΥ

Ακούστε
τον διαδικτυακό
ραδιοφωνικό σταθμό
της Ενορίας
Αγίας Τριάδος
Βύρωνος

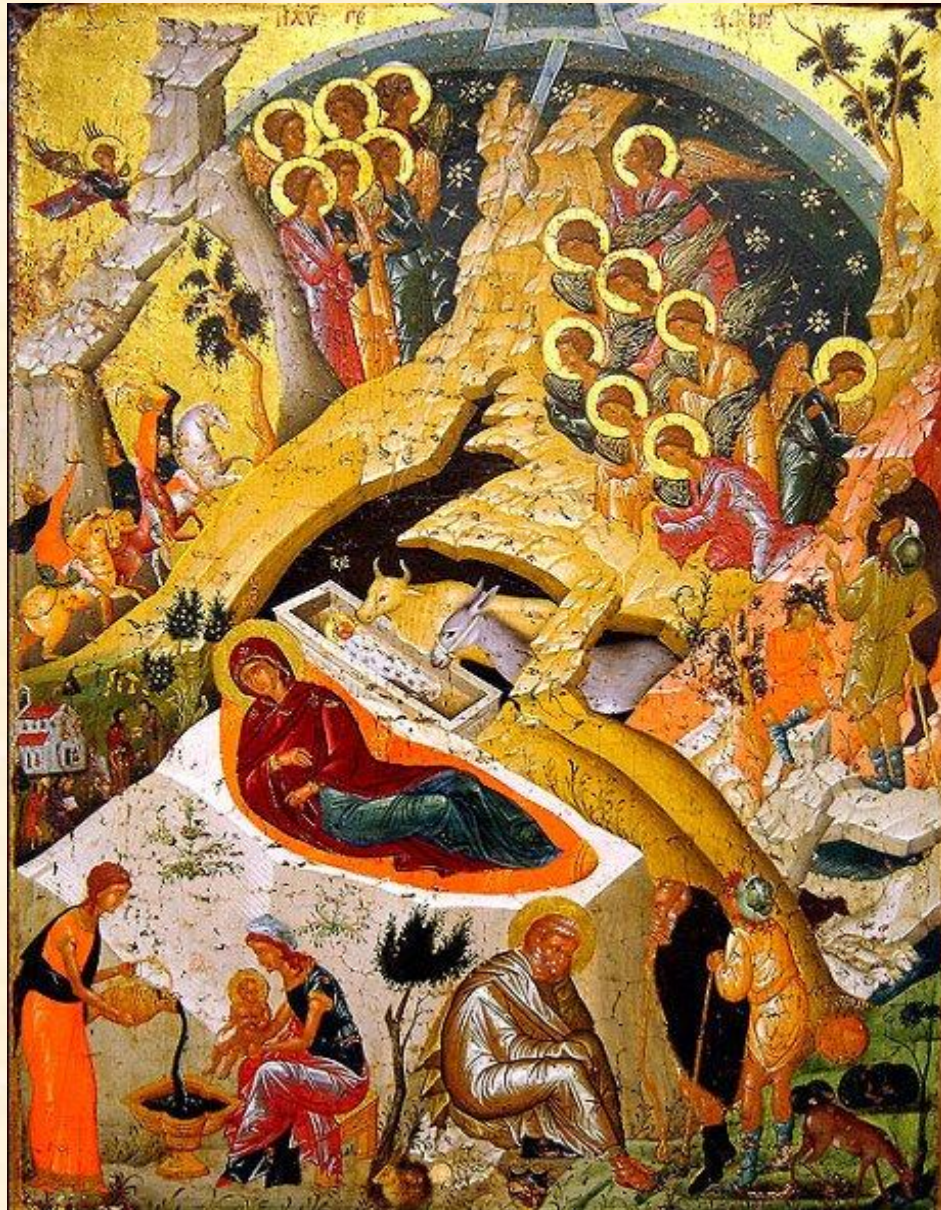

www.agiatriadavryona.gr

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ: π. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ
210-76.60.859

Η Νηστεία των Χριστουγέννων και το Σαρανταλείτουργο

15 Νοεμβρίου από σήμερα αρχεται η τεσσαρακονθήμερος νηστεία των Χριστουγέννων...

Επιτρέπεται εκτός Τετάρτης και Παρασκευής, μέχρι 17ης Δεκεμβρίου, από 18-24 κατάλυσις οίνου καί ελαίου (Ράλλη- Ποτλη, Σύνταγμα Ιερών Κανόνων, Τόμος Δ' σελ.488, πρβλ. Πηδάλιον, Αθήναι 1841, υποσ, είς ερμηνεία του ΞΘ'κανόνος Αγ. Αποστόλων).

Στις 15 Νοεμβρίου αρχίζει ἡ νηστεία τῶν Χριστουγέννων. Πρόκειται γιὰ μιὰ περίοδο ἔντονης πνευματικῆς ἐργασίας καὶ ψυχοσωματικῆς προετοιμασίας γιὰ τὸν ἑορτασμό τῆς μεγάλης ἑορτῆς τῆς Γεννήσεως τοῦ Κυρίου.

Ἀπὸ τὶς 15 Νοεμβρίου ἕως τὶς 17 Δεκεμβρίου (κατ' ἄλλη παράδοση ἕως τὶς 12 Δεκεμβρίου) νηστεύουμε τὸ κρέας, τὰ γαλακτομικά καὶ τὰ αὐγά καὶ τρῶμε ψάρι (ἐκτὸς βεβαίως Τετάρτης καὶ Παρασκευῆς, ποὺ νηστεύουμε αὐστηρά). Μετὰ τὶς 17 (ἢ 12) Δεκεμβρίου νηστεύουμε καὶ τὸ ψάρι.

Ἡ νηστεία ὅμως κατὰ τὴν ὑπόδειξη τοῦ Κυρίου μας ἔχει νόημα, ὅταν συνδυάζεται μὲ προσευχὴ καὶ ἐλεημοσύνη. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, ἡ Ἐκκλησία μὲ τὴν ἑναρξὴ τῆς νηστείας μᾶς προσκαλεῖ σὲ ἐντονότερη λειτουργικὴ ζωὴ καὶ ἀγαθοεργία.

Ἔτσι, ἡ ἐκκλησιαστικὴ παράδοση προβλέπει γιὰ τὴν περίοδο αὐτὴ τὴν καθημερινή - ἂν οἱ συνθῆκες τὸ ἐπιτρέπουν- τέλεση τῆς θείας λειτουργίας, τὴν τέλεση δηλαδὴ σαρανταλείτουργου.

Ἡ τέλεση τοῦ σαρανταλείτουργου ἀποτελεῖ πολὺ μεγάλη εὐλογία. Εἶναι μιὰ θαυμάσια εὐκαιρία γιὰ βίωση τῆς μυστηριακῆς καὶ λατρευτικῆς ζωῆς, γιὰ ἐπαφὴ μὲ τὸν πλοῦτο τῆς ὑμνολογίας καὶ τῆς ἀκροάσεως τῶν θείων Γραφῶν, γιὰ συχνότερη θεία κοινωνία, γιὰ συχνότερη συγκρότηση τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινότητος.

Ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος μᾶς λέει: «Σπουδάζετε πυκνότερον συνέρχεσθαι εἰς εὐχαριστίαν θεοῦ καὶ εἰς δόξαν. Ὅταν γὰρ πυκνῶς ἐπὶ τὸ αὐτὸ γίνεσθε, καθαιροῦνται οἱ δυνάμεις τοῦ σατανᾶ καὶ λύεται ὁ ὀλεθρος αὐτοῦ», δηλαδὴ «Προσπαθεῖστε μὲ σπουδὴ νὰ ἔρχεσθε ὅλοι μαζί στὴ Σύναξη τῆς Θείας Εὐχαριστίας (Θεία Λειτουργία), γιὰ νὰ εὐχαριστεῖτε τὸν Θεὸ καὶ νὰ Τὸν δοξολογεῖτε. Διότι ὅταν συχνὰ ἔρχεσθε στὴ Σύναξη τῆς Θείας Εὐχαριστίας (Θεία Λειτουργία), συντρίβονται οἱ δυνάμεις τοῦ σατανᾶ καὶ λύεται κάθε ὀλέθρια ἐνέργεια του».

Ἡ δύναμη τῆς Θείας Λειτουργίας δὲν εἶναι μαγικὴ. Εἶναι ἡ δύναμη τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐνότητος ἐν Χριστῷ. Ἡ Θεία Λειτουργία μᾶς μαθαίνει νὰ συγχωροῦμε, νὰ ἀγαποῦμε καὶ νὰ εἴμαστε ἐνωμένοι μὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

Γι' αυτό άλλωστε προσφέρουμε τὰ Δῶρα μας στὸ Θεό, τὸν Ἄρτο καὶ τὸν Οἶνο, προσευχόμενοι γιὰ ζῶντες καὶ κεκοιμημένους ἀδελφούς μας. Ἡ μνημόνευση τῶν ὀνομάτων τῶν ζώντων καὶ κεκοιμημένων προσώπων (ἀνάγνωση τῶν «Διπτύχων») εἶναι ἔργο πολὺ σημαντικό καὶ ἱερό, ποὺ θεσμοθετήθηκε ἀπὸ τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους καὶ ἐπιτελεῖται ἀδιάλειπτα μέσα στοὺς αἰῶνες.

Τό Ἱερό Σαρανταλείτουργο

Το Ἱερό Σαρανταλείτουργο, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς νηστείας των Χριστουγέννων, υπέρ υγείας ζώντων καὶ υπέρ αναπαύσεως των κεκοιμημένων ἀδελφών μας.

Στο υπέροχο βιβλίο «Ἰωάννης τῆς Κροστάνδης», (ἐκδ. Ἱεράς Μονῆς Παρακλήτου), διαβάζουμε: «Στὴν Θεία Λειτουργία τελεῖται τὸ μυστήριον τῆς ἀγάπης. Καὶ ἡ ἀγάπη στὴν οὐσία τῆς εἶναι μεταδοτική. Ἡ ἀγάπη, ἰδιαίτερα ἡ Θεία, σπεύδει νὰ σκορπίσει τὸ φῶς τῆς, τὴν χαρὰ τῆς ὅλους... Καὶ συμπληρώνει: ὦ ἀγάπη τελειότατη! ὦ ἀγάπη, πού τα πάντα ἀγκαλιάζεις! ὦ ἀγάπη ἰσχυρότατη! Τί νὰ προσφέρουμε σὰν ευγνωμοσύνη στὸν Θεό γιὰ τὴν ἀγάπη Του πρὸς ἐμᾶς; Ἡ ἀγάπη αὐτὴ βρίσκεται στὴν θυσία τοῦ Χριστοῦ, πού προσφέρεται γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι ὅλων ἀπὸ κάθε κακία...».

Καὶ ὁ μακαριστὸς π. Παῖσιος, σχετικὰ με τὴν ἀνάγκη προσευχῆς γιὰ τοὺς κεκοιμημένους, ἔλεγε: «...νὰ ἀφήνετε μέρος τῆς προσευχῆς σας γιὰ τοὺς κεκοιμημένους. Οἱ πεθαμένοι δὲν μποροῦν νὰ κάνουν τίποτα (γιὰ τοὺς εαυτοὺς τους). Οἱ ζωντανοὶ μποροῦν... Νὰ πηγαίνετε στὴν ἐκκλησία λειτουργία, δηλαδὴ πρόσφορο, καὶ νὰ δίνετε τὸ ὄνομα τοῦ κεκοιμημένου, νὰ μνημονευθῇ ἀπὸ τὸν ἱερέα στὴν προσκομιδῇ. Επίσης, νὰ κάνετε μνημόσυνα καὶ τρισάγια. Σκέτο τὸ τρισάγιο, χωρὶς Θεία Λειτουργία, εἶναι ελάχιστο.

Τὸ μέγιστο, πού μπορούμε νὰ κάνουμε γιὰ κάποιον, εἶναι τὸ Σαράντα-Λεῖτουργο. Καλὸ θὰ εἶναι νὰ συνοδευθῇ καὶ με ἐλεημοσύνη. Ἀν ἔχεις ἓνα νεκρό, ὁ ὅποιος ἔχει παρρησία στὸν Θεό, καὶ τοῦ ανάψεις ἓνα κερὶ, αὐτὸς ἔχει υποχρέωση νὰ προσευχηθεῖ γιὰ σένα στὸν Θεό.

Ἀν πάλι, ἔχεις ἓνα νεκρό, ὁ ὅποιος νομίζεις ὅτι δὲν ἔχει παρρησία στὸν Θεό, τότε, ὅταν τοῦ ανάβεις ἓνα ἀγνὸ κερὶ, εἶναι σὰν νὰ δίνης ἓνα ἀναψυκτικὸ σε κάποιον πού καίγεται (ἀπὸ δίψα). Οἱ ἅγιοι δέχονται ευχαρίστως τὴν προσφορά τοῦ κεριοῦ καὶ εἶναι

υποχρεωμένοι να προσευχηθούν γι' αυτόν πού το ανάβει. Ο Θεός ευχαρίστως το δέχεται...». (Μαρτυρίες προσκυνητών, Ζουρνατζόγλου Νικ.)

Για την ωφέλεια από τα Ιερά Σαρανταλείτουργα και τα μνημόσυνα, αξιομνημόνευτο είναι και το περιστατικό πού ακολουθεί από το βιβλίο «Θαύματα και αποκαλύψεις από την Θεία Λειτουργία», (έκδ. Ιεράς Μονής Παρακλήτου).

«Κάποιος άρχοντας από την Νικομήδεια αρρώστησε βαριά και, βλέποντας πώς πλησιάζει στον θάνατο, κάλεσε την γυναίκα του για να τής εκφράσει τις τελευταίες του επιθυμίες: Την περιουσία μου να την μοιράσεις στους φτωχούς και τα ορφανά. Τούς δούλους να τούς ελευθερώσεις. Αλλά στους ιερείς δεν θέλω να δώσεις χρήματα για λειτουργίες. Σ' αυτή του την μεγάλη θλίψη ό ετοιμοθάνατος επικαλέστηκε με πίστη την ευχή τού άββά Ησαΐα, ενός άγιου μοναχού πού ασκήτευε κοντά στην Νικομήδεια, και αμέσως -ώ τού θαύματος!- έγινε καλά. Σηκώθηκε λοιπόν και πασίχαρος έτρεξε στον όσιο. Εκείνος τον καλοδέχτηκε, δοξάζοντας τον Θεό για το μεγάλο θαύμα.

-Θυμάσαι, παιδί μου, τον ρώτησε, ποιά ώρα συνήλθες από την αρρώστια;

-Την ώρα πού επικαλέστηκα την ευχή σου, απάντησε εκείνος. Ό όσιος, με τον φωτισμένο του νου, γνώριζε τί είχε λεχθεί στην διάρκεια τής αρρώστιας του και ξαναρώτησε:

-Άφησες, παιδί μου, χρήματα στους ιερείς, να λειτουργούν για την σωτηρία τής ψυχής σου;

-Όχι, γέροντα. Τί θα είχα να ωφεληθώ άν άφηνα κάτι; Δεν θα πήγαινε χαμένος; -Μην το λες αυτό. Ό αδελφόθεος Ιάκωβος γράφει: «Ασθενεί τις έν ύμίν; προσκαλεσάσθω τούς πρεσβυτέρους της εκκλησίας, και προσευξάσθωσαν έπ' αυτόν αλείψαντες αυτόν έλαίω έν το ονόματι του Κυρίου και ή ευχή της πίστεως σώσει τον κάμνοντα, και έγερεί αυτόν ό Κύριος· καν αμαρτίας ή πεπονηκώς, άφεθήσεται αύτώ». Να λοιπόν πού οι ευχές των ιερέων είναι αποτελεσματικές, για όποιον τις ζητάει με πίστη. Δώσε τώρα κι εσύ ένα ποσό, για λειτουργίες, και θα λάβεις από τον Θεό την πρέπουσα πληροφορία.

Έτσι κι έκανε. Έδωσε χρήματα σ' έναν ιερέα για να του κάνει σαρανταλείτουργο, και γύρισε στον σπίτι του. Όταν συμπληρώθηκαν οι λειτουργίες, μετά από σαράντα μέρες, κι ενώ σηκωνόταν από τον ύπνο, βλέπει ξαφνικά ν' ανοίγουν οι πόρτες του σπιτιού του και να μπαίνουν σαράντα άνδρες έφιπποι, λαμπροί και αγγελόμορφοι, είκοσι από δεξιά και είκοσι από αριστερά. -Κύριοι μου, φώναξε έκπληκτος ό άρχοντας, πώς μπήκατε σε σπίτι ανθρώπου αμαρτωλού;

-Εμείς οι σαράντα, πού βλέπεις, του απάντησαν εκείνοι, αντιπροσωπεύουμε τις λειτουργίες πού έγιναν για σένα στον φιλόανθρωπο Θεό. Μάς έστειλε Εκείνος, για να σε συνοδεύσουμε μέχρι την εκκλησίας. Πήγαινε μέσα χαρούμενος, χωρίς δισταγμό. Να, με τα πρεσβυτικά χέρια συμπληρώθηκαν οι σαράντα λειτουργίες, πού έγιναν για να ενωθεί ό Χριστός μαζί σου και να κατοικήσει στην καρδιά σου.

Ύστερα από αυτά, ό άρχοντας μοίρασε την περιουσία του σε ευλαβείς ιερείς, για να γίνουν λειτουργίες «υπέρ αφέσεως των αμαρτιών αυτού», διακηρύσσοντας πώς οι θείες λειτουργίες και οι αγαθοεργίες μπορούν να ανεβάσουν την ψυχή του ανθρώπου από τα καταχθόνια στα επουράνια.

Είναι ή μέγιστη και πιό ισχυρή προσευχή καθώς άποτελεϊ συμμετοχή στην προσευχή και τή θυσία τοῦ Χριστοῦ. Ό άγιος Κύριλλος Ίεροσολύμων διδάσκει σχετικά: «Μέγιστη ώφέλεια πιστεύουμε ότι θα λάβουν αυτοί, για τους όποιους δεόμαστε κατά την άγία και φοβερή θυσία τής Θείας Λειτουργίας, ακόμα κι αν είναι άμαρτωλοί, άφοῦ Χριστόν έσφαγιασμένον υπέρ τῶν ήμετέρων άμαρτημάτων προσφέρομεν έξιλεούμενοι υπέρ αὐτῶν τε και ήμῶν τόν φιλόανθρωπον Θεόν». Και ό άγιος Ίωάννης ό Χρυσόστομος: «Δέν νομοθέτησαν τυχαία οι Άπόστολοι νά μνημονεύουμε κατά τὰ φρικτά μυστήρια (Θεία Λειτουργία) τους κεκοιμημενούς. Γνωρίζουν ότι είναι πολύ μεγάλη ή ώφέλεια γι' αὐτούς».

Ή έμπειρία μαρτυρεϊ για τή δύναμη αὐτῆς τής προσευχῆς, πού δέν είναι «άτομική προσευχή» αλλά ή προσευχή όλόκληρης τής Έκκλησίας.

Σαρανταλείτουργο «υπέρ αναπαύσεως»

Ο ΓΕΡΟ-ΔΑΝΙΗΛ ο αγιορείτης (1929), ο σοφός ησυχαστής των Κατουνακίων, έχει καταχωρισμένο ατά χειρόγραφά του και το ακόλουθο περιστατικό, πού συνέβη το 1869 στην πατρίδα του, τη Σμύρνη.

Κάποιος ενάρετος χριστιανός κάλεσε στα τελευταία της ζωής του τον πνευματικό του παπα-Δημήτρη και του είπε:

Εγώ σήμερα πεθαίνω. Πες μου, σε παρακαλώ, τι πρέπει νά κάνω την κρίσιμη τούτη ώρα;

Ή ιερέας, γνωρίζοντας την αρετή του και τη μυστηριακή προετοιμασία του, του πρότεινε το έξης:

Δώσε εντολή νά σου κάνουν μετά το θάνατό σου τακτικό σαρανταλείτουργο σ' ένα εξωκλήσι.

Έτσι κι έγινε. Ή κυρ-Δημήτρης - αυτό ήταν το όνομά του - άφησε εντολή στο γιο του νά κάνει μετά την κοίμησή του σαρανταλείτουργο.

Κι εκείνος, υπακούοντας στην τελευταία επιθυμία του καλού του πατέρα, ανέθεσε χωρίς καθυστέρηση την εκτέλεση της στον παπα-Δημήτρη.

Ο σεμνός λευίτης δέχτηκε νά κάνει το σαρανταλείτουργο, πού ο ίδιος είχε προτείνει στο μακαρίτη, και αποσύρθηκε για όλο αυτό το διάστημα στο εξωκλήσι των άγιων Αποστόλων.

Οι τριάντα εννέα λειτουργίες έγιναν απρόσκοπτα. Η τελευταία έπρεπε νά γίνει ημέρα Κυριακή.

Το βράδυ όμως του Σαββάτου πιάνει τον παπά ένας δυνατός πονόδοντος και τον αναγκάζει νά επιστρέψει από σπίτι του.

Η πρεσβυτέρα του πρότεινε νά βγάλει το δόντι, μα εκείνος αρνήθηκε, γιατί έπρεπε την επόμενη νά τελέσει την τελευταία λειτουργία. Τα μεσάνυχτα ο πόνος κορυφώθηκε, και τελικά ο παπάς αναγκάστηκε νά βγάλει το δόντι.

Επειδή όμως παρουσιάστηκε αιμορραγία, ανέβαλε την τελευταία λειτουργία για τη Δευτέρα.

Στο μεταξύ, το απόγευμα του Σαββάτου, ο Γεώργιος, ο γιος του μακαριστού Δημητρίου, ετοίμασε μερικά χρήματα για τον κόπο του ιερέα, με σκοπό νά του τα δώσει την επόμενη μέρα.

Τα μεσάνυχτα ξύπνησε για νά προσευχηθεί. Ανακάθισε στο κρεβάτι κι άρχισε νά φέρνει από νου του τις αρετές, τα χαρίσματα και τα σοφά λόγια του πατέρα του. Κάποια στιγμή πέρασε απ' το μυαλό του ή ακόλουθη σκέψη: "Άραγε ωφελούν τα σαρανταλείτουργα τις ψυχές των κεκοιμημένων, ή τα καθιέρωσε ή εκκλησία για παρηγοριά των ζώντων;"

Τότε ακριβώς τον πήρε ένας ελαφρός ύπνος, και είδε πώς βρέθηκε σε μια πεδιάδα με ομορφιά απερίγραπτη. "Ένωθε ανάξιο τον εαυτό του νά βρίσκεται σε τέτοιο ιερό και παραδεισένιο χώρο. Μπροστά του απλωνόταν ένα απέραντο και κατάφυτο περιβόλι, πού μοσχοβολούσε με μίαν ανέκφραστη ευωδία.

Αυτός οπωσδήποτε θα είναι ο παράδεισος!", μονολόγησε. "Ω, τι μακαριότητα περιμένει όσους ζουν ενάρετα στη γη!"

Εξετάζοντας έκπληκτος τα υπερκόσμια κάλλη, είδε ένα λαμπρό ανάκτορο με έξοχη αρχιτεκτονική χάρη, ενώ οι τοίχοι του έλαμπαν απ' τα διαμάντια και το χρυσάφι. "Η αμορφία του ήταν ανέκφραστη.

Πλησιάζει πιο κοντά, και τότε - τι χαρά! - βλέπει στην πόρτα του παλατιού τον πατέρα του ολοφώτεινο και λαμπροφορεμένο.

Πώς βρέθηκες εδώ, παιδί μου; τον ρωτάει με πραότητα και στοργή. Ούτε κι εγώ ξέρω, πατέρα.

Καταλαβαίνω πώς δεν είμαι άξιος γι' αυτόν τον τόπο. 'Αλλά πες μου, πως τα περνάς εδώ; πως ήρθες;

Τίνος είναι αυτό το παλάτι;

Ή φιλανθρωπία του ΣΩΤΗΡΟΣ Χριστού με τις πρεσβείες της Παναγίας, πού της είχα ιδιαίτερη ευλάβεια, με αξίωσε νά καταταχθώ σ' αυτό το μέρος. "Ήταν μάλιστα νά μπω σήμερα μέσα στο παλάτι ο οικοδόμος όμως, πού το χτίζει, πέρασε μία

ταλαιπωρία- έβγαλε απόψε το δόντι του - κι έτσι δεν τέλειωσαν οι σαράντα μέρες της οικοδομής του. Για το λόγο αυτό θα μπω αύριο.

Ύστερα απ' αυτά ο Γεώργιος ξύπνησε δακρυσμένος και έκπληκτος, αλλά και με απορίες.

Πέρασε την υπόλοιπη νύχτα αναπέμποντας αίνους και δοξολογίες από Θεό. το πρωί, μετά τη θεία λειτουργία, πήρε πρόσφορα, νάμα και αγνό κερί και ξεκίνησε για το εξωκλήσι των αγίων Απόστολων. ο παπα-Δημήτρης τον υποδέχθηκε με χαρά:

Τώρα μόλις τελείωσα κι εγώ τη θεία λειτουργία. Έτσι ολοκληρώθηκε το σαρανταλείτουργο. Αυτό το είπε για νά Μην τον λυπήσει.

Ο επισκέπτης τότε του διηγήθηκε το νυχτερινό του δράμα.

Όταν έφτασε στο σημείο πού ο πατέρας του δεν μπήκε στο παλάτι, γιατί ο οικοδόμος έβγαλε το δόντι του, ο παπα-Δημήτρης ένιωσε φρίκη, αλλά και θαυμασμό.

Εγώ είμαι, αγαπητέ μου, ο οικοδόμος πού εργάστηκε στην οικοδομή του παλατιού, είπε με χαρά.

Σήμερα δεν λειτούργησα, γιατί έβγαλα το δόντι μου. θα λειτουργήσω όμως τη Δευτέρα, κι έτσι θα ολοκληρώσω το πνευματικό παλάτι του πατέρα σου.

**Θαύματα και αποκαλύψεις από τη Θεία Λειτουργία
(Έκδοση Ιεράς Μονής Παρακλήτου Αττικής**

ΚΑΙ ΤΩ ΘΕΩ ΔΟΞΑ

Ευχαριστούμε θερμα τον Σεβασμιώτατο Ποιμενάρχη μας **κ.κ. Δανιήλ**, που από την πρώτη στιγμή αγκάλιασε και στήριξε την έκδοση του Ψηφιακού Περιοδικού της Ενορίας μας.